

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 199/2014
13.03.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног М.А., због кривичног дела разбојништва у покушају из члана 206. став 1. тачка 1. у вези члана 30. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног М.А., адвоката М.Б., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.14080/10 од 22.02.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.6277/11 од 07.02.2012. године, у седници већа одржаној дана 13.03.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног М.А., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.14080/10 од 22.02.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.6277/11 од 07.02.2012. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.14080/10 од 22.02.2011. године окривљени М.А. оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништва у покушају из члана 206. став 1. тачка 1. у вези члана 30. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и због извршења кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца у коју казну му се урачунава задржавање од 19.03.2009. до 20.03.2009. године одређено решењем МУП-а РС ПС Вождовац Ку 17592/07 ЛС 77/09 од 19.03.2009. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.6277/11 од 07.02.2012. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног М.А. па је пресуда Првог основног суда у Београду К бр.14080/10 од 22.02.2011. године потврђена.

Бранилац осуђеног М.А., адвокат М.Б., поднео је захтев за заштиту законитости против напред наведених правноснажних пресуда, Првом основном суду у Београду, дана 21.06.2013. године, што произилази из пријемног печата Првог основног суда у Београду позивајући се на одредбу члана 482. до 486. ЗКП.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца осуђеног, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 608. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 121/2012), прописано је да се Законик примењује од 01. октобра 2013. године, изузев у поступцима за кривична дела организованог криминала или ратних злочина који се воде пред посебним одељењем надлежног суда, у ком случају се примењује од 15.01.2012. године, док је одредбом члана 607. истог Законика одређено да даном почетка његове примене престаје да важи Законик о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 58/04 ....76/10).

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те одредбу члана 604. став 1. сада важећег Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 121/12), којом је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку, то је Врховни касациони суд, ценећи и чињеницу да је бранилац осуђеног М.А. захтев за заштиту законитости поднео дана 21.06.2013. године, дозвољеност захтева за заштиту законитости оценио према одредбама Законика о кривичном поступку који се примењивао до 01.10.2013. године.

Одредбом члана 419. тог Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 58/04...76/10), прописано је да против правноснажних судских одлука и против судског поступка који је претходио тим правноснажним одлукама, надлежни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости, ако је повређен закон. Одредбом члана 421. истог Законика, прописано је да захтев за заштиту законитости подиже јавни тужилац одређен законом, дакле Републички јавни тужилац, сходно одредби члана 29. став 1. и став 2. тачка 1. Закона о јавном тужилаштву.

Дакле, из цитираних законских одредаба јасно произилази да је овлашћење за подизање захтева за заштиту законитости до 01.10.2013. године припадало искључиво јавном тужиоцу као државном органу, док ово овлашћење други процесни субјекти нису имали (осим у посебним поступцима по захтеву Јавног тужилаштва посебне надлежности), већ су једино имали могућност да надлежном јавном тужиоцу поднесу иницијативу за подизање захтева за заштиту законитости, на основу које је надлежни јавни тужилац одлучивао да ли има места подизању захтева за заштиту законитости или не.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је бранилац осуђеног М.А. захтев за заштиту законитости поднео Првом основном суду у Београду дана 21.06.2013. године, дакле када по важећем закону, није имао овлашћење за

подизање захтева, Врховни касациони суд је нашао да је захтев браниоца осуђеног М.А. недозвољен, обзиром да је поднет од стране неовлашћеног лица.

Из напред наведених разлога, а на основу одредби члана 419. и 421. ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 58/04...76/10), у вези са чланом 604. став 1. ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 121/12), донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**